

[Elmqvist.]

dagen. Men jeg vil hævde, at det Arbejde, der udføres i dette høje Ting, udmærket godt kunde udføres af en Forsamling paa omkring ved 100 Medlemmer, og at hele Rigsdagens Lovgivningsarbejde efter min Mening endog med en saadan mindre Repræsentation vilde blive langt mere koncentreret og komme til at hvile paa en langt mere rationel Udnyttelse af de enkelte Medlemmers Arbejds-kraft. Nu er det faktisk saaledes, at mange grundet paa det store Tal faar alt for lidt Lejlighed til at gøre deres Arbejdsindsats og derfor kommer til at sidde som overflødige. Ogsaa overfor Rigsdagen maa jeg mene, at det gamle Ord gælder, at alt for mange Kokke tidt fordærver Maden. Jeg vil derfor slutte det, jeg har fremført i Dag, med at opfordre den højtærede Regering til baade i Almindelighed at komme med et Forslag til Ændring i vor Valglov og derunder foreslaa en Reduktion af dette Tings Medlemsantal. Jeg tror, at det høje Ministerium vil høste megen Anerkendelse herfor ude omkring i Landet. Og selv om det naturligvis i min politiske Gerning ikke er min fornemste Opgave at anvise Ministeriet Veje, der kan føre til Anerkendelse for det, vil jeg dog med Glæde gøre det i dette Tilfælde, endog med saa stor Glæde, at jeg skal afstaa fra enhver Tak fra Ministeriets Side.

Korsgaard: I Anledning af det Foredrag, som den højtærede Udenrigsminister holdt, vil jeg gerne have Lov til at sige, at jeg med ham naturligvis er enig i, at Planøkonomi bedre kan drives i et ret stort Samfund, saaledes som de Forenede Stater og Rusland hver for sig maa siges at være, end i et lille Samfund; men naar det, saa vidt jeg forstod Foredraget, skinnede igenem, at den højtærede Udenrigsminister mener, at et lille Land kun i meget ringe Grad kan drive Planøkonomi, vil jeg hævde, at det tror jeg ikke er rigtigt.

Jeg skal derefter henvende et Par Bemærkninger til den højtærede Justitsminister, og jeg vil gerne have Lov til at begynde med at sige, at det forekommer mig, at de Udtalelser, jeg har fremsat, enten af Ministeren selv eller af Anklagemyndigheden er behandlet omtrent paa samme Maade, som Referater behandles af Avisreferenter.

Jeg har ved anden Lejlighed haft Anledning til at hævde, at om denne Behandling kan man i Almindelighed sige, at i hvert Fald Modstanderpressen normalt skriver nogenlunde det modsatte af det, man har sagt, eventuelt fortier det allermeste af det, dette ganske i Modsætning til Rigsdagens fortrinlige Stenografkorps, som i Almindelighed skriver det, man *burde* have sagt, hvis man vilde give Udtryk for det, man nu en Gang er inde paa. Det gør jo en stor Forskel. At Aviserne skulde forbedre sig, nærer jeg ingen stor Tro til, tværtimod synes jeg nærmest, det gaar tilbage. Jeg erindrer fra min Ungdomstid, at da kunde man dog virkelig i et Venstreblad f. Eks. læse et nogenlunde neutralt Referat af Rigsdagsforhandlingerne. Det tror jeg ikke mere lader sig gøre. Men man skulde dog antage, at Anklagemyndighederne, eventuelt den paagældende Minister selv, skulde have Interesse i at faa fat i det, der nu antagelig var ment med det, der var sagt. Men her maa jeg sige, at enten det nu er Ministeren eller Anklagemyndighederne, har de været overmaade uheldige. Jeg har talt om to Forhold, der falder ind under Justitsministerens Ressort, og jeg har om det første sagt, at det, der for mig var Hovedsagen, var dette: kan man gaa ud fra, at den samme Behandling, som den paagældende har faaet, vil blive anvendt overfor alle, der gør sig skyldige i den tilsvarende Forseelse? Deroverfor er Justitsministeren kun kommet ind paa en for mig for saa vidt tilfældig Bemærkning om Haardheden af den Straf, der var givet. Om en Straf er haard eller ikke, vil altid være en Skønssag, og det tilkommer i hvert Fald ikke mig at fælde Dom herover, den Side af Sagen interesserer mig i Virkeligheden mindre. Men det var alene den Side af Sagen, Justitsministeren kom ind paa, og saa fortsætter han, at nu synes han, man skulde høre op at tale om den Sag. Ja, det lyder meget smukt, men det minder mig rigtignok overmaade meget om den noksom bekendte Historie om Damen, som havde bagtalt alle dem, som hun vidste noget at sige om, og som saa sagde: Skal vi nu ikke holde vor Mund? Jeg maa altsaa hævde, at den højtærede Minister overhovedet ikke kom ind paa det, som fra mit Synspunkt er det